

Hungary-Slovakia-Romania-Ukraine

ENI Cross-border Cooperation Programme
2014-2020

PARTNERSHIP
WITHOUT BORDERS

**GRANIȚE DESCHISE PENTRU
FAUNA SĂLBATICĂ DIN
CARPAȚI**

Lupul
Un ghid pentru...

www.openbordersforbears.com

Cofinanțat de Uniunea Europeană

© WWF-România, Rakhiv EcoTour, Parcul Național Aggtelek, SOS BirdLife. Conținutul poate fi reprodus numai în scopuri necomerciale și educaționale, asigurând citarea corectă a sursei.

Baia Mare, 2021

Coordonator: Alexandra Pușcaș, WWF-România

Autori: Alexandra Pușcaș, Călin Ardelean, Andriy-Taras Bashta, Ádám Szabó, Lenka Paulikova

Hartă: WWF-România, Rakhiv EcoTour, Parcul Național Aggtelek, SOS BirdLife

Corectare și traducere: Miradona Krizbai, Alexandra Pușcaș, Alexandra Verdeș, Suzanna Tymochko, Zsófia Szabados-Lukács, Zuzana Lackovičová

Design, DTP și print: S.C. ELSYLINE S.R.L.

Ghidul a fost dezvoltat în cadrul proiectului „Granițe deschise pentru fauna sălbatică din Carpați”. Proiectul este implementat de WWF-România Filiala Maramureș în parteneriat cu organizația Rakhiv EcoTour din Ucraina, Parcul Național Aggtelek din Ungaria și SOS BirdLife din Slovacia.

Proiectul „Granițe deschise pentru fauna sălbatică din Carpați” a început la 1 octombrie 2019 și este finanțat prin Programul de Cooperare Transfrontalieră ENI Ungaria - Slovacia - România - Ucraina 2014-2020 pentru o perioadă de 30 de luni. Costul total al proiectului este de 1 550 871,83 euro, din care 1 395 784,63 euro este contribuția Uniunii Europene.

Acest material a fost realizat cu sprijinul financiar al Uniunii Europene. Conținutul său reprezintă responsabilitatea exclusivă a WWF-România și nu reflectă neapărat opiniile Uniunii Europene.

Site-ul web al programului: www.huskroua-cbc.eu

Fondată în 1961, WWF este una dintre cele mai importante organizații cu proiecte în peste 100 de țări. Misiunea globală a WWF este de a opri degradarea mediului și de a construi un viitor în care oamenii trăiesc în armonie cu natura.

Mai multe detalii la: www.wwf.ro

CUPRINS

LUPUL

- 1. Prefață
- 2. Despre proiect
- 3. Importanța coridoarelor ecologice într-un ecosistem sănătos
- 4. Despre carnivorele mari
 - 4.1. Lupul
 - 4.1.1 Importanța
 - 4.1.2 Descriere
 - 4.1.3 Teritoriu
 - 4.1.4 Urme
 - 4.1.5 Împerechere și reproducere
 - 4.1.6 Amenințări
 - 4.1.7 Întâlnirea cu lupul
 - 4.1.8 Vânătoarea și braconajul
- 5. Concluzii

PREFATĂ

Lupul este un prădător caracteristic continentului european, puține specii de animale având un statut mai controversat în lume vie. De-a lungul istoriei, a fost venerat ca un idol în multe culturi din întreaga lume, dar au existat locuri în care a fost întruchiparea diavolului însuși. Biblia a jucat un rol important în judecarea negativă, deoarece în Scriptură, răul este un simbol al lăcomiei. Doar Sfântul Francisc de Assisi a fost cel care l-a împăcat și l-a apărut pe lupul teribil care îi îngrozea pe gubieni.

„Veni huc, frater lupe, et ex parte Jesu Christi tibi praecipio, quod nec mihi nec alteri noceas”. „Vino aici, frate lup, și îl rog pe Iisus Hristos să nu-mi facă rău nici mie, nici altcuiva.”

Datorită gradului său ridicat de adaptabilitate, ocupă un areal extrem de întins și divers de habitate din Eurasia și America de Nord. În ultimele secole, din cauza exterminării nemiloase și a degradării habitatului, populația sa a scăzut semnificativ, iar distribuția sa a devenit fragmentată. În ultimii douăzeci de ani, a colonizat noi teritorii atât în Europa Centrală, cât și în Europa de Vest, datorită creșterii populației în zonele sale centrale de distribuție.

Adam Szabó,

expert în faună sălbatică la Parcul Național Aggtelek

DESPRE PROIECT

Regiunea Carpatică găzduiește peste o treime din cei aproximativ 12.000 de lupi, 17.000 de urși și 9.500 de râși care trăiesc în Europa, cu excepția Rusiei. Se estimează că aproximativ 8000 de urși bruni trăiesc în Europa Centrală și de Sud-Est. Aceste mamifere de importanță ecologică critică, strict protejate și semnificative din punct de vedere cultural sunt amenințate nu numai de braconaj, ci și de fragmentarea și micșorarea habitatelor provocate de o planificare și dezvoltare haotică a infrastructurii. Întrucât carnivorele mari se deplasează frecvent peste granițele naționale în căutarea hranei și a partenerilor, este esențială conservarea acestor ecosisteme mari și complexe din regiune, dincolo de granițele administrative.

Protejarea naturii este esențială, nu numai pentru animalele sălbatice, ci și pentru comunitățile locale, care depind în mare măsură de numeroasele resurse pe care aceasta le oferă: de la aer curat și apă curată la sol fertil și climă stabilă. Aceste servicii de mediu depind de o rețea ecologică bine conectată și cu o biodiversitate ridicată. Menținerea și îmbunătățirea conectivității ecologice protejează nu numai fauna sălbatică, ci și întregul ecosistem de care depind oamenii.

Partenerii de proiect din patru țări (Asociația WWF-România Filiala Maramureș din România, Societatea Ornitologică SOS BirdLife din Slovacia, ONG-ul Rachiv EcoTur din Ucraina, Administrația Parcului Național Aggtelek din Ungaria) s-au imbarcat într-o călătorie dinamică numită „Granițe deschise pentru fauna sălbatică în Carpați” www.openbordersforbears.com pentru a menține și îmbunătăți conectivitatea ecologică între habitate, precum și pentru a menține serviciile ecosistemice în beneficiul comunităților locale, regiunilor și societății în general. Proiectul, finanțat în cadrul Programului de cooperare transfrontalieră Ungaria-Slovacia-România-Ucraina, ENI 2014-2020 (<https://huskroua-cbc.eu/>), vizează îmbunătățirea conectivității în patru țări și sprijinirea gestionării integrate a habitatelor pentru lupi, urși bruni și râși eurasiatici.

Aceste activități vin în continuarea proiectului precedent implementat de WWF-România în perioada 2012-2014 „Granițe deschise pentru urși în Carpații României și ai Ucrainei” care a trasat prima rețea de coridoare ecologice din Maramureș, în zona de graniță România-Ucraina. Spre deosebire de primul proiect, unde specia emblemă a fost ursul brun (*Ursus arctos*), acum se va realiza o monitorizare sistematică (utilizând camere foto-video, dronă și teste genetice) pentru trei specii de carnivore mari - urs, lup, râs, continuându-se activitatea de identificare a coridoarelor ecologice și în Slovacia și Ungaria. Carnivorele mari sunt în vârful piramidei trofice, iar dacă populațiile lor se mențin în număr optim, înseamnă că și celelalte specii de animale se află într-o stare bună de conservare în habitatele lor.

IMPORTANȚA CORIDOARELOR ECOLOGICE ÎNTR-UN ECOSISTEM SĂNĂTOS

Rețeaua de coridoare ecologice din lanțul Carpat, este menită a fi un sistem coerent de elemente naturale sau semi-naturale ale peisajului, desemnat pentru administrare în vederea menținerii sau restabilirii funcțiilor ecologice ca mijloc de conservare a speciilor sălbatice, oferind în același timp oportunități adecvate pentru utilizarea durabilă a resurselor naturale.

Procesul de proiectare a rețelei de coridoare ecologice în lanțul Carpat s-a bazat pe cerințele ecologice ale speciilor de carnivore mari pe habitatele favorabile din zonă. Carnivorele mari, ca specii indicator, datorită poziției lor în vârful piramidei trofice și a vastelor habitate de care au nevoie, sunt specii umbrelă în proiectarea rețelelor ecologice regionale, deoarece protejarea populațiilor viabile de carnivore mari va asigura de asemenea conservarea altor specii.

Categorii de coridoare ecologice:

Zona centrală de distribuție: suprafețe mari de habitat natural sau semi-natural care îndeplinesc cerințele pentru rezidența permanentă a speciilor umbrelă. Pentru carnivorele mari este format în principal din păduri. Dimensiunea unei zone centrale nu trebuie să fie mai mică de 300 km pătrați.

Habitat mozaicat (Stepping stone): o serie de mici zone de habitat favorabil pe care indivizii le folosesc în timpul mișcării pentru adăpost, hrănire și odihnă.

Coridoare ecologice: Elemente de peisaj de diferite dimensiuni, forme și vegetație care interconectează reciproc zonele centrale și permit mișcarea și migrația speciilor între ele. Lățimea coridorului nu trebuie să fie mai mică de 500 m.

Zone de conectivitate critică (bottle-necks): fragmente de coridoare cu limitări semnificative ale permeabilității peisajului pentru speciile țintă datorită concentrației diferitelor tipuri de bariere (de exemplu garduri, teren arabil, autostrăzi etc.).

Tipuri de bariere care perturbă coridoarele ecologice:

terestre (de exemplu, infrastructură rutieră și feroviară, complex turistic, stațiuni de schi etc.)

acvatice (de ex. microhidrocentrale, praguri, baraje, bazine etc.)

aeriene: unele dintre cele mai frecvente bariere pentru speciile de păsări sunt parcurile eoliene, liniile electrice aeriene și clădirile înalte. Mii de păsări și lilieci mor în fiecare an din cauza coliziunii cu aceste elemente de infrastructură.

Măsuri de gestionare pentru protejarea coridoarelor ecologice:

- Nici o zonă de locuit nu ar trebui să fie planificată în coridoarele ecologice
- Nici o modificare a utilizării terenului
- Fără garduri
- Fără containere pentru gunoi
- Semne de avertizare pentru șoferi semnalizând trecerea faunei sălbatice
- Parapeții ar trebui să permită ieșirea ușoară și rapidă a animalelor de pe drumuri
- În cadrul coridorului ar trebui să fie desemnate zone în care să nu se realizeze vânătoarea
- Câinii sălbatici trebuie îndepărtați
- **Construirea infrastructurii verzi (pasaie pentru animale sălbatice sau ecoducte).**

A photograph of a wolf standing in a snowy forest. The wolf is looking towards the camera, with its body slightly angled. The background shows snow-covered ground and blurred tree trunks.

DESPRE CARNIVORELE MARI

Un carnivor este un organism, în majoritatea cazurilor un animal, care mănâncă carne. Un animal carnivor care vânează alte animale se numește prădător; un animal care este vânat se numește pradă.

Dieta unui animal determină locul în care se situează pe lanțul trofic. Fiecare lanț trofic este format din mai multe niveluri trofice, care descriu rolul unui organism într-un ecosistem. Carnivorele și omnivorele ocupă al treilea nivel trofic. Un omnivor, cum ar fi un om, este un organism care mănâncă plante și animale.

Multe carnivore își obțin energia și substanțele nutritive consumând ierbivore, omnivore și alți carnivori. Carnivorele care nu au prădători naturali sunt cunoscute ca prădători apex; ocupă vârful lanțului alimentar. Aici se află carnivorele mari, ursul, lupul și râsul. Nu toți carnivorii sunt prădători. Unii carnivori, cunoscuți sub numele de necrofagi se hrănesc cu carcasele animalelor deja moarte.

Carnivorele variază ca formă și dimensiune, dar au adesea trăsături similare. De exemplu, majoritatea carnivorelor au dinți ascuțiți adaptați pentru capturarea prăzii și sfâșierea cărnii. În plus, mulți carnivori au creiere relativ mari. Carnivorele au, de asemenea, o singură cameră stomacală și un sistem digestiv simplu, spre deosebire de erbivore, care au adesea un stomac cu mai multe camere și un sistem digestiv specializat.

Carnivorele joacă un rol important în menținerea echilibrului ecosistemelor. Prădătorii împiedică populația speciilor pradă să devină prea mare. Necrofagii, cum ar fi vulturii, ajută la prevenirea răspândirii bolilor prin consumul de resturi de animale moarte.

Carnivorele mari joacă un rol important în mediu.

Abia începem să aflăm cum ele pot să aibă un impact pozitiv asupra mediului. De exemplu, urșii joacă un rol în fertilizarea pădurilor, trăgând carcasele prin păduri și depunând fecale pe pământul pădurii. Deoarece urșii consumă fructe și nuci, fecalele lor împrăștiie semințe. Fiecare sămânță este depusă pe pământul pădurii cu puțin „îngrășământ” pentru a începe dezvoltarea. De asemenea, urșii ajută la curățarea carcaselor și, ca prădători, ajută la menținerea echilibrului populațiilor de erbivore, precum cerbii.

Carnivorele mari sunt, de asemenea, o specie indicatoare bună. Urșii, lupii și râșii au nevoie de o varietate de habitate pentru a supraviețui și astfel gestionarea habitatului pentru aceste specii aduce beneficii multora, inclusiv oamenilor. Dacă habitatul este suficient de sănătos pentru a susține o populație de carnivori mari, atunci este de asemenea suficient de sănătos pentru a susține oamenii.

Oamenii din întreaga lume au fost fascinați de urși, lupi și râși de-a lungul timpului. Aceștia au captivat imaginația umană, care a început să țeară numeroase mituri, legende și anecdote. Lupii fac parte din cultura umană în nenumărate moduri - de la ceremonii antice la mituri și până la animale de pluș. În capitolele următoare poți citi mai multe despre lup.

LUPUL

[CANIS LUPUS]

IMPORTANTĂ

Pierderea unui singur inel din lanțul trofic poate genera schimbări la toate nivelurile unui ecosistem. Mai periculos este faptul că aceste schimbări nu sunt vizibile într-o perioadă imediată. Lupii se află în vârful lanțului trofic, reglând, astfel, structura și dinamica speciilor ierbivore, dar, în același timp, fiind dependenți de acestea. În plus, populațiile optime și viabile de cerb, căprioară sau mistreț sunt strâns dependente de alți factori de mediu, inclusiv de cei antropogeni. Dacă se mărește imaginea de ansamblu, sistemele biologice par a fi foarte conectate și fiecare componentă este dependentă în multe feluri de celelalte. Situațiile bine cunoscute în care lupii au dispărut din anumite zone au devenit dăunătoare pentru comunitățile de plante. Populațiile de ierbivore au crescut numeric și, în același timp, au degenerat din punct de vedere al variabilității genetice. Astfel, au fost necesare măsuri active de gestionare, cu costuri monetare ridicate pentru țările respective. Până la urmă, reintroducerea lupilor a fost soluția naturală pentru a rebalansa natura dezechilibrată.

DESCRIERE

Lupul (*Canis lupus*) este inclus în familia Canidae, alături de câine, vulpe, șacal și câine enot.

Lupul este răspândit în: Europa de Est, Peninsula Scandinavă, Rusia, Orientul Mijlociu, Asia Centrală și Siberia, dar densitatea lor este, în general, scăzută în aceste zone.

Blana are o culoare maro-cenușie cu variații multiple. Constă, de fapt, din două rânduri de fire de păr: unul foarte gros, lănos, lângă piele, gălbui-cenușiu și un al doilea, mai lung, numit spic, cu vârful negru. Mai spălăcit toamna în zonele temperate, lupul are o „haină” de vară, mai închisă la culoare, și una de iarnă mai deschisă, astfel încât să poată fi camuflată, fiind astfel mai dificil de văzut de prada sa, fapt care îl ajută să vâneze mult mai ușor.

Lupul este un animal digitigrad, călcând pe degetele de la picioare și având gheare care nu se retrag - spre deosebire de râs - astfel încât pot fi văzute clar în urmele lăsate pe pământul moale sau în zăpadă.

Mâncarea și dentiția sunt tipice unui carnivor. Poate fi însă și omnivor atunci când este necesar, putând supraviețui și cu fructe sau legume - chiar mâncând coaja de copac - lupul preferă totuși carnea. Se comportă atât ca vânător, cât și ca necrofag, fiind un factor important în menținerea echilibrului natural.

Lupii maturi, de obicei, urlă în diferite tonuri, dar și latră scurt, la fel cum latră câinii, când sunt surprinși, sau dau un scurt semnal de alarmă. De asemenea, latră atunci când luptă sau când sunt răniți. Puii mici scâncesc. De obicei, masculii, în special cei bătrâni, urlă într-un ton gros și profund, iar femelele și puii urlă în tonuri mai subțiri și mai plângătoare.

Lupul are o activitate preponderent nocturnă. El se dovedește extrem de precaut față de om, pe care îl atacă doar dacă nu are variantă de evitare (când este prins în capcană, prins în spații închise, astfel încât nu se mai poate retrage etc.).

TERITORIU

Lupii folosesc diferite tipuri de habitate, de la păduri la pășuni. Disponibilitatea hranei determină teritoriul folosit de această specie. Comportamentul spațial al lupilor depinde de anotimp și de ciclul de viață. Primăvara și vara, lupii sunt mai mult legați de viziuni (în cazul în care reproducerea a avut succes și femela are pui). Mai târziu în cursul anului, haita se deplasează către locurile de întâlnire. Lupul are nevoie de un teritoriu mare pentru a-și îndeplini cerințele biologice, de aproximativ 10.000 până la 500.000 de hectare, chiar mai mult decât un urs. În Europa, densitatea medie a lupilor este de aproximativ 2 indivizi/100 km². De asemenea, aceștia au o mare mobilitate, fiind posibil să parcurgă cu ușurință 20-30 km pe zi în căutarea prăzii. Imaginați-vă că în Budapesta (capitala Ungariei), de exemplu, trăiesc aproape 1,8 milioane de oameni pe o suprafață de aproximativ 525 de kilometri pătrați. Un astfel de spațiu va fi suficient doar pentru 10 lupi înghesuți.

URME

Urmele labei lupului sunt foarte asemănătoare cu cele ale unui câine mare, dar sunt mai lungi. Forma generală este eliptică, iar pernutele degetelor mijlocii sunt imprimate de la cele laterale spre înainte. În plus, degetele mijlocii sunt imprimate mai strâns, cu ghearele vizibile, cele mijlocii fiind mai apropiate decât cele ale câinelui. Chiar și atunci când sunt mai mulți lupi, aceștia își sincronizează ritmul și încetinesc. Din acest motiv, numărul de lupi dintr-o haită poate fi identificat după urme doar la trecerea peste obstacole, când de obicei se împrăștie. În mod normal, pe baza unui grup de urme putem determina specia cu o mai mare certitudine, deoarece mișcările câinelui sunt diferite de cele ale lupului. Urma lupului este formată din 4 urme de degete (ușor ovale), o pernă (cu diferențe între pernă din față și cea din spate) și ghearele. În urma de labă a lupului sunt vizibile patru gheare. Comparativ cu amprenta unui câine, amprenta lupului este, de obicei, mai lungă, deoarece cele două perne ale degetelor din față sunt mai în față și, astfel, amprenta de labă pare să fie alungită în comparație cu cea a câinelui, care pare mai rotunjită. Dimensiunea amprentei labei lupului variază între 8 și 10 cm. Atunci când merge, lupul plasează laba piciorului din spate în amprenta labei piciorului din față, ceea ce duce la un model de linii regulate. Atunci când merg în grup, lupii merg de obicei pe o singură urmă (în special pe zăpadă), ceea ce poate crea incertitudine în ceea ce privește numărul de indivizi care sunt prezenți.

ÎMPERECHIERE ȘI REPRODUCERE

La sfârșitul primăverii, comportamentul lupilor din haită se schimbă. Migrația pe întreg teritoriul este înlocuită de o vânătoare scurtă, având ca punct de plecare tabăra. Alegerea acestui loc este privilegiul femelei gestante. Aceasta este de obicei femela cu cel mai înalt rang, perechea masculului conducător al haitei (la lupi perechea rămâne de obicei până la moarte). Împerecherea are loc în februarie-martie, după care lupii rămân împreună, pentru a crește puii. După o perioadă de gestație de 62-65 de zile, se nasc între 3 și 10-13 pui neajutorați, orbi, care încep să își deschidă ochii în 12-13 zile. Aceștia sunt hrăniți atât de mamă, cât și de alți lupi. După două-trei luni, puii sunt deja afară cu haita. Nu mai au nevoie de viziună, dar rămân cu părinții lor încă mulți ani. Lupii trăiesc până la 15 ani.

AMENINȚĂRI

Toate speciile care au nevoie de suprafețe mari pentru a supraviețui sunt afectate în mod negativ de restrângerea și fragmentarea habitatelor. În aceste circumstanțe, apar presiuni suplimentare din partea fermierilor care interacționează cu carnivorele mari pentru terenuri și pot apărea, de asemenea, pagube la în rândul animalelor domestice. Câinii sălbatici reprezintă, de asemenea, o problemă importantă identificată în Carpați, deoarece, pe de o parte, acești câini folosesc aceleași resurse trofice ca și lupii, iar pe de altă parte, câinii sălbatici pot răspândi diverse boli în populația de lupi. Dintre toate amenințările, lipsa de conștientizare a publicului în ceea ce privește lupul ar putea fi cea mai mare amenințare. Aceasta generează un grad scăzut de acceptare din partea publicului larg, chiar și atunci când nu sunt percepute conflicte iminente și nu se produc pagube.

Pădurarul Mykola Svystun a întâlnit un lup în zori, la ora 5:20, în Parcul Skole Beskydy, regiunea Lviv. Animalul a traversat podul peste pârâu spre el. Cu toate acestea, animalul nu s-a speriat și a înaintat încrezător spre om pentru a coborî de pe pod. Bărbatul nu s-a mișcat și, potrivit acestuia, a fost „hipnotizat” de ceea ce a văzut. Lupul a traversat încrezător podul și a fugit în pădure. După sfârcurile ei (ale lupului), era clar că era o femelă care hrănea pui. O altă întâlnire a avut loc la mijlocul lunii septembrie, în zori, lângă Muntele Parashka, când pădurarul se odihnea lângă izvor. Dintr-o dată, un lup a ieșit din pădure pe drum, dar când a auzit un om, a început imediat să fugă pe pajiște spre pădure. Mykola Svystun a povestit și un alt caz, când a adormit pe o potecă în pădure în timp ce se odihnea. Când s-a trezit, a observat un lup pe același drum, care stătea la o distanță medie de el și se uita în direcția lui. Lupul a fugit datorită sunetului unui foc de armă tras de un pădurar.

— ÎNTÂLNIREA CU LUPUL —

Cum să te porți atunci când întâlnești un lup:

Lupul tratează oamenii cu prudență. Motivul pentru aceasta este reglementarea anuală a numărului său. Astfel se realizează un fel de selecție a animalelor, care se tem de om și asociază mirosul acestuia cu un pericol mortal. De aceea, de obicei, în întâlnirile ocazionale, lupul încearcă să părăsească acest loc cât mai repede posibil. Comportamentul omului atunci când se întâlnește cu un lup trebuie să fie calm, să nu facă mișcări bruște, să nu se întoarcă cu spatele la el. Se recomandă să se deplaseze încet până la o distanță sigură. În cazul în care un lup încearcă să îl urmărească (atacă), puteți încerca să îl speriați cu strigăte puternice. Nu încercați să fugiți. Lupii care au contactat rabia și animalele rănite în general pot fi periculoși, deoarece comportamentul lor este imprevizibil.

VÂNĂTOAREA ȘI BRACONAJUL

Ca și în cazul ursului și al râsului, lupul este protejat prin convenții internaționale, fiind o specie prioritară pentru conservare în Uniunea Europeană. Din nefericire, în economia gestionării vânatului făcută de vânători, lupul este considerat cumva ca un "dăunător", deoarece interferează cu omul în ceea ce privește resursele. În orice caz, braconajul lupului este mai des în cazul pagubelor produse animalelor domestice, când fermierii decid să acționeze singuri prin uciderea lupului „enervant”.

Rănille provocate de lupi sunt rare, deoarece întâlnirile apropiate sunt rare, această specie fiind foarte sensibilă la oameni.

CONCLUZII

Este clar acum că asigurarea conectivității pentru fauna sălbatică este o necesitate. Se pare că nu este suficientă doar crearea unor arii naturale protejate pentru ca animalele sălbătice să se dezvolte, deoarece infrastructurile create de om, cum ar fi drumurile, autostrăzile sau așezările, fragmentează habitatele în bucăți mai mici, izolate, împiedicând deplasarea animalelor între locurile lor de hrănire, împerechere sau dispersie. Carnivorele mari folosesc suprafețe uriașe de habitat, de până la sute de mii de kilometri pătrați. Prin urmare, trebuie să se pună în aplicare o metodologie de identificare a coridoarelor ecologice cu anumiți parametri funcționali clari care să descrie aceste coridoare la scară regională. Acesta a fost obiectivul principal al proiectului "Granițe deschise pentru fauna sălbatică din Carpați".

Conectivitatea are cel puțin două direcții: restaurarea și conservarea acesteia. Este evident că cea de-a doua este mai dezirabilă din punct de vedere al costurilor și al eficienței. Așadar, pentru a avea populații de animale sănătoase și rezistente, trebuie să ne gândim de fiecare dată cu un pas înainte - să prevenim în loc să reparăm.

Hungary-Slovakia-Romania-Ukraine

ENI Cross-border Cooperation Programme
2014-2020

Ghidul a fost elaborat în cadrul proiectului „Granițe deschise pentru fauna sălbatică din Carpați”. Proiectul este implementat de WWF-România Filiala Maramureș în parteneriat cu Organizația Rakhiv EcoTour din Ucraina, Parcul National Aggtelek din Ungaria și SOS BirdLife din Slovacia.

Proiectul „Granițe deschise pentru fauna sălbatică din Carpați” a început la 1 octombrie 2019 și este finanțat prin Programul de Cooperare Transfrontalieră Ungaria-Slovacia-România-Ucraina ENI 2014-2020 pe o perioadă de 30 de luni. Costul total al proiectului este de 1 550 871,83 euro, din care 1 395 784,63 euro reprezintă contribuția Uniunii Europene.

Acest material a fost realizat cu sprijinul financiar al Uniunii Europene. Conținutul său este responsabilitatea exclusivă a WWF-România și nu reflectă neapărat punctele de vedere ale Uniunii Europene.

Site-ul programului: www.huskroua-cbc.eu

Cofinanțat de Uniunea Europeană